

Figueres és una mica menys Figueres

És un article nostàlgic, sí, però sobretot és un homenatge a unes persones, un moment i a una ciutat que li va fer de marc. La Figueres dels anys noranta va ser una ciutat viva i en ebullició que a molts ens ha fet tal com som avui. Parlo d'una Figueres i un Empordà que vam viure intensament durant la nostra joventut i que ara està una mica més orfe. Portem un any farcit d'acomiadaments de persones encara massa joves que van ser importants per a molts de nosaltres durant aquells anys i en aquest lloc. Amics que se n'han anat massa joves i que no podem deixar de recordar-los com a peces importants d'una felicitat que va ser autèntica. Aquelles cares que ens acompanyaven cada dia als «nostres» llocs, al carrer, a l'institut, al pimballs, al Breston, als bars, al cau, als concerts, a barraques, arreu. Cares que van formar part de la nostra vida durant anys i que ara ja no hi són. Com el nostre estimat Joan, la calma i el sarcasme feta persona. Un imprescindible per a tanta gent, una persona que a la seva manera teixia comunitat. O, el més recent. L'estimat Albert, popular com pocs, amant dels saraus, imprescindible en la Figueres dels noranta, on la llibreria de la seva família era punt de trobada. Pocs figuerencs no tenen una anècdota amb ell. I fa molt poc també, en Josep, d'una família molt estimada a la ciutat, que vaig tenir el goig de fer-li de cap al cau dels Xiprers al Vent. Era pura vida, el nen que volia viure cada instant, amb una simpatia desbordant. Tots havien forjat una família i se n'han anat deixant molt de dolor. Massa joves, massa talent, massa bones persones. No sé si els llocs, les ciutats, suporten perdre tants veïns sense ressentir-se'n. Suposo que no, que s'acaba notant aquesta pèrdua. Per això, avui Figueres és una mica pitjor que ahir, perquè ens falta gent que la feia millor i que han marxat en un moment en el qual encara tenien molt a aportar a la nostra societat. Sempre, però, ens quedarà el record, la felicitat dels anys viscuts intensament, sense por, amb ganes de menjar-te la vida, amb la música de fons, amb racons i records inesborrables. La ciutat tirarà endavant, com sempre, a pesar dels seus il·lusos enterradors, però no podem deixar de pensar en els que no hi són i encara hi haurien de ser quan passegem pels seus carrers. Tirà endavant però estarà una mica més tocada. La nostàlgia pot ser un sentimental devastador si només serveix per recrear-se en el passat i no et deixa tirar endavant, si no serveix per continuar amb els que encara estem aquí, però és una eina imprescindible si l'encarem com el record d'allò que ens ha fet feliços, del que ens fa tirar endavant, del que ens explica com som i com hem arribat a ser el qui som. La nostàlgia és necessària per a tirar endavant. Aquests dies he pensat molt en vosaltres, en els moments compartits, en les anècdotes en les que sou protagonistes, en els vostres somriures en aquells moments de felicitat que vam compartir i com n'he estat d'afortunat de poder compartir una part de la meua vida i un espai concret amb vosaltres. Això no ens ho podrà treure ningú. Descanseu en pau, estimats amics, ho va fer tot molt bé. Heu deixat una petjada enorme entre tots els que vam compartir moments de vida amb vosaltres. Vau contribuir a omplir de vida una ciutat que ara, és una mica més buida.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/07/20/figueres-mica-menys-figueres-132639739.html>